

Arrest

**Nr. 32 774 van 16 oktober 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger van Fula-origine te zijn afkomstig van Bundung. U studeerde handel aan Nusrat High School, maar u stopte uw studies in juni 2008. U vernam van uw vader dat (A.J.), afkomstig van Bodo Kuntu in de regio Gawal Binany, Guinee, uw hand was komen vragen. Uw grootouders zijn van hetzelfde dorp afkomstig. (A.J.) is een marabou, die ook in Gambia raadplegingen houdt. (A.) is 65 jaar en had al twee andere vrouwen. Uw vader hield op 2 juni 2008 een familiebijeenkomst en ze vroegen u om met (A.) te trouwen. U antwoordde dat hij niet de juiste man voor u was, dat hij te oud is en u uw studies niet wilde stopzetten, maar uw vader en ooms stemden in met het huwelijk. U probeerde met uw vader te spreken en zei hem dat u een vriend (J.M.) had, die op uw school zat, met wie u na uw studies wilde trouwen. Uw vader aanvaardde uw vriend niet, omdat hij geen

moslim is. Na de familiebijeenkomst mocht u het huis niet verlaten. (J.) ging langs bij uw moeder in haar winkel en uw moeder zei hem dat u ging trouwen en u niet meer naar school kwam. Op 15 juni 2008 kwamen 's ochtends de vrouwen naar uw huis. Ze treffen de voorbereidingen voor uw huwelijk. In de namiddag verzamelden de mannen in de woonkamer en vond het huwelijk plaats. Dezelfde avond werd u door drie tantes voorbereid en u werd door uw jongere halfzus naar het huis van de broer van uw man in Bundung gebracht. U verbleef een hele week in het huis. De eerste nacht weigerde u met uw man te slapen en de nacht daarop kwamen twee mensen naar het huis die u vastbonden aan het bed. U werd verkracht door uw man en u werd geslagen als u iets zei. De bebloede doek werd aan de vrouwen gegeven en u werd teruggebracht naar het huis van uw ouders. U vertelde aan uw moeder wat er was gebeurd. Uw moeder antwoordde dat u geduldig moest zijn, totdat er een moment kwam dat u kon ontsnappen. Uw moeder ging naar het politiekantoor van Bundung, maar de politie antwoordde dat het een familiekwestie is, die de familie zelf diende op te lossen. U mocht het huis niet verlaten. Indien u het huis wel verliet, dreigde uw vader te zullen scheiden van uw moeder. Na een week terug te hebben verbleven bij uw ouders, werd u overgedragen aan uw man. U weigerde te gaan, maar u werd geslagen en in een auto geduwd. Uw vader volgde en hij ontmoette uw man en zijn broer. Uw vader zei hen dat u zijn vrouw bent en dat hij alles met u kon doen. Uw man raadde u aan om u te gedragen. Hij bracht u de koran om te lezen en u diende zich te sluieren. Uw moeder kwam begin augustus 2008 u bezoeken en u zei dat u zelfmoord zou plegen, omdat u niet kon leven met de situatie. Uw moeder had haar vriendin (F.M.J.) over uw situatie verteld. U kon geholpen worden als u in staat was om het huis van de man te verlaten en naar haar huis te gaan. Uw moeder gaf u het advies uw gedrag te veranderen, zodat de man u wat meer vrijheid zou geven. U gehoorzaamde de man en hij gaf u wat meer vrijheid. In september 2008 vroeg u hem de toelating om uw moeder te gaan bezoeken. Op 10 september 2008 verliet u het huis en u belde vanuit een telecenter uw moeder op. U nam een taxi naar Serrekunda en u ontmoette uw moeder nabij Senegambia Garage. Uw moeder bracht u naar haar vriendin. U verbleef twee weken bij (F.M.J.) in Kololi. (F.M.J.) regelde uw reis en gaf u het paspoort van haar dochter (M.J.). U hebt op 25 september 2008 Gambia per vliegtuig verlaten en op 26 september 2008 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Geneve of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen van familiale aard zijn, gezien u enkel problemen kende met uw vader en zijn familie en met de door hem aan u toegewezen echtgenoot, (A.J.) (zie gehoor CGVS, p.4). Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel dit familieprobleem hebt gehad in uw land van herkomst en u nooit enige problemen hebt gehad met de Gambiaanse autoriteiten. Het is bevreemdend dat u niet blijkt te weten waarom (A.) u, ook tegen uw wil, als zijn vrouw wou (zie gehoor CGVS, p.7). Uw verklaring dat, gezien uw onwil, hij of iemand anders u nooit iets zou hebben uitgelegd of gezegd is weinig aannemelijk.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u geen ernstige poging ondernam om u zich aan het huwelijk met (A.) te onttrekken. U verklaart dat u een vriend had (zie gehoor CGVS, p.5) en dat u er wel aan dacht om weg te lopen, maar dat dit niet mogelijk was, zonder meer (zie gehoor CGVS, p.9). Het is merkwaardig dat u zich niet sterker verzette tegen dit huwelijk, temeer daar u de steun had van uw moeder (zie gehoor CGVS, p.7). Hoewel u aanbrengt dat uw vader van uw moeder zou scheiden als u het huis zou verlaten in de periode van de voorbereiding van uw huwelijk (zie gehoor CGVS, p.7), dacht u zelf niet eraan om na uw huwelijk een scheiding te overwegen. U verklaart kortweg dat er naar vrouwen niet wordt geluisterd en hun mening niet wordt beschouwd (zie gehoor CGVS, p.7). Aangezien u niet getracht hebt een scheiding aan te vragen, baseert u zich in deze enkel op vermoedens. Immers, de informatie waarover het CGVS beschikt maakt voor vrouwen in Gambia wel melding van de mogelijkheid tot scheiding.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen geen aanwijzingen bevatten dat u actueel nog door uw vader en zijn familie of door (A.J.) wordt gezocht met het oog op vervolging. U hebt contact met uw moeder, maar ondanks de bedreigingen van uw vader om van haar te scheiden (wat trouwens bezwaarlijk als een vervolging of ernstige schade ten aanzien van u kan beschouwd worden, zijn ze nog samen (zie gehoor CGVS, p.9). Uw verklaring dat, bij terugkeer naar Gambia, iemand u kan herkennen, u zo uw familie zal ontmoeten en u zal worden teruggebracht naar (A.) (zie gehoor CGVS, p.10), is slechts gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens waarvoor u geen concrete elementen aanbrengt. Immers, uit uw verklaringen blijkt enkel dat uw vader ermee dreigde te zullen scheiden van

uw moeder indien u uw man zou verlaten. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw vader ook u zou viseren.

Verder dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende bescherming heeft gezocht in Gambia om aan uw vader en zijn familie te ontkomen. U stelt dat uw moeder naar de politie ging in Bundung, maar dat de agenten haar antwoordden dat het een familiekwestie is (zie gehoor CGVS, p.7). Uw moeder noch uzelf, gingen elders hulp of bescherming zoeken. U hebt bijgevolg de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst, die er volgens de toegevoegde informatie toch zijn bij geweld en mishandeling binnen het huwelijk (zie uw administratief dossier), niet uitgeput alvorens internationale bescherming te zoeken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Geneve heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde identiteitskaart (n°892100 afgegeven op 15.5.2008) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. Het medische rapport (dd.21.10.2008 van Dr (C.) en medische fiche van opvangcentrum) betreft de opvolging van uw zwangerschap.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, de zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden motivering geen rekening houdt met de situatie van de vrouwen in Gambia, voor zover wordt geoordeeld dat de door haar aangehaalde problemen van familiale aard en zij nooit problemen heeft gehad met de Gambiaanse autoriteiten. De autoriteiten zouden haar geen gepaste hulp bieden, gelet op de tradities die in het land heersen.

Dat verzoekster niet weet waarom A. haar tegen haar wil als vrouw wilde, wijt zij aan hun slechte relatie. Haar vader zou de beslissing samen met A. hebben genomen en er zou verzoekster niets gevraagd of uitgelegd zijn, zoals het de traditie is.

Waar de bestreden beslissing opmerkt dat verzoekster nagelaten heeft ernstige pogingen te ondernemen om zich aan het huwelijk te onttrekken, wijst zij opnieuw op de tradities en de situatie van de vrouw in Gambia, waardoor het bijna onmogelijk is om een scheiding te verkrijgen. De tradities zouden gewichtiger zijn dan de wet. Uit het dossier zou blijken dat zij tevergeefs pogingen ondernomen heeft om zich aan het huwelijk te onttrekken, doch de bestreden beslissing zou daarover met een westerse blik hebben geoordeeld, zonder rekening te houden met de Gambiaanse realiteit.

Verzoekster voert aan dat zij duidelijke verklaringen afgelegd heeft aangaande de actualiteit van haar vrees en het logisch is dat zij hieromtrent geen concrete argumenten kan aanbrengen, gezien de aard van haar probleem, waardoor zij zich op de ervaring en kennis van de situatie baseert om haar vrees te verduidelijken.

Zij haalt aan dat zij al het mogelijke heeft gedaan om bescherming te verkrijgen ten aanzien van haar vader en familie, maar dat de autoriteiten geen gepaste hulp zouden beiden gezien de tradities die in Gambia nog leven.

Zij voert aan dat de administratie een bijzonder zorg moet bijdragen wanneer zij uit bepaalde feiten consequenties trekt. De ingeroepen elementen zouden volgens verzoekster niet voldoende zijn om te beslissen dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging bestaat. De Commissaris-generaal zou de zorgvuldigheidsplicht geschonden hebben.

Verzoekster stelt dat zij zoveel mogelijk details gegeven heeft over haar persoonlijke situatie en uit de elementen van het dossier blijkt dat er voor haar een reëel risico bestaat in geval van terugkeer naar Gambia. Haar verklaringen zouden niet in twijfel worden getrokken gezien de bestreden beslissing enkel stelt dat de aangehaalde elementen onvoldoende zijn ter staving van haar vrees.

Uit de in bijlage neergelegde rapporten zou blijken dat de rechten van de vrouw in Gambia niet geëerbiedigd worden en dat zij in haar land van herkomst geen bescherming van de autoriteiten moet verwachten.

Gezien het onmogelijk uit te sluiten valt dat verzoekster in geval van terugkeer geen ernstige problemen zal krijgen, zou volgens haar het voordeel van de twijfel moeten worden toegepast.

2.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (zie sub 2.2.2).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster geeft niet aan welk “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” geschonden wordt door de bestreden beslissing, noch op welke wijze dit gebeurt, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig wordt aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij met betrekking tot haar voorgehouden reis van Gambia naar België per vliegtuig, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

Zij verklaart haar echtgenoot en haar vader te vrezen bij terugkeer naar Gambia gezien zij het land ontvlucht is naar aanleiding van het huwelijk waartoe zij door hen gedwongen zou zijn.

Verzoekster zou op 15 juni 2008 gehuwd zijn met A.J., een bekende maraboe, een religieuze raadgever (administratief dossier, stuk 4, p.4-5). Zij laat echter na hiervan enig begin van bewijs bij te brengen. Verzoekster heeft nochtans contact met haar moeder in Gambia, die van bij aanvang het huwelijk niet zou gesteund hebben en haar zou geholpen hebben om van haar echtgenoot weg te vluchten (ibid., p.2, 5, 8), waardoor redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij stukken ter staving van het voorgehouden huwelijk zou kunnen bekomen.

Dient te worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen omtrent haar echtgenoot incoherent zijn waar zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij de Gambiaanse nationaliteit heeft en zijn woonplaats in Gambia is (administratief dossier, stuk 9, verklaring nr.15), terwijl ze bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) stelde dat hij de Guinese nationaliteit bezit en hij in Guinee woont en slechts naar Gambia komt voor zijn werk (administratief dossier, stuk 4, p.4).

De bestreden beslissing acht het verder terecht opmerkelijk dat verzoekster niet in staat is aan te geven waarom A.J. haar tegen haar wil als echtgenote wilde. Dat zij een slechte relatie hadden vormt geen afdoende verklaring voor verzoeksters onwetendheid. Op 2 juni 2008 zou tijdens een bijeenkomst met A.J. en verzoeksters vader en diens broers over het huwelijk, dat plaatsvond op 15 juni 2008, beslist zijn (ibid., p.4). Het is weinig aannemelijk dat verzoekster zich hierover in tussentijd niet informeerde, te

meer daar ook haar moeder het geplande huwelijk niet steunde. Haar stelling dat het de traditie is dat haar niks uitgelegd werd, betreft een loutere bewering. Verzoekster zou aan haar vader gezegd hebben dat ze niet van A.J. hield, maar uit haar verklaringen blijkt niet dat zij zich op enige andere manier verzet heeft tegen het huwelijk of een poging ondernomen heeft om eraan te ontkomen (ibid., p.5-6).

Na de huwelijksceremonie zou verzoekster verkracht zijn door A.J., waarna zij haar moeder hierover inlichtte. Haar moeder zou naar de politie in Bundung gegaan zijn, waar men haar zou gezegd hebben dat het probleem binnen de familie opgelost diende te worden. Verzoeksters moeder, noch zij zelf hebben echter verdere pogingen ondernomen om beroep te doen op de bescherming van de Gambiaanse autoriteiten (ibid., p.7). Haar stelling dat zij al het mogelijke heeft gedaan om bescherming te verkrijgen kan derhalve bezwaarlijk worden volgehouden. Opnieuw beroept verzoekster zich op de tradities die zouden verhinderen dat de autoriteiten haar gepaste hulp bieden. Dergelijke algemene beweringen kunnen echter niet volstaan ter verklaring van het feit dat verzoekster nagelaten heeft de nationale beschermingsmogelijkheden uit te putten. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt bovendien dat in Gambia organisaties bestaan die strijden voor de rechten van vrouwen (stuk 13).

De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoeksters verklaringen geen concrete aanwijzingen bevatten dat zij actueel nog zou worden geïdoleerd door haar vader of haar echtgenoot wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst, gezien zij zich beperkt tot de veronderstelling dat iemand haar zou kunnen herkennen in Gambia en haar zou terugbrengen naar haar man. Dat zij dienaangaande geen concrete argumenten kan aanbrengen, *“gezien de aard van haar probleem”*, vormt geenszins een afdoende verklaring, te meer daar zij nog contact heeft met haar moeder, waardoor verwacht kan worden dat zij op de hoogte is van de actuele situatie en hieromtrent wel degelijk duidelijke verklaringen kan afleggen.

Verzoeksters verwijzingen naar algemene rapporten omtrent de positie van de vrouw in Gambia, die overigens dateren van 2005 en 2002, volstaan geenszins om in concreto een gegronde en actuele vrees voor vervolging in haar hoofde hard te maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. In ondergeschikte orde voert verzoekster in een tweede onderdeel van het middel aan dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, gelet op de in het dossier aangehaalde elementen, die niet in twijfel zouden worden getrokken.

Zij wijst erop dat de situatie van vrouwen in Gambia zeer moeilijk blijft.

2.2.2. Verzoekster steunt haar vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als deze welke de grondslag vormen van haar asielrelaas. Gelet op de bovenstaande vaststellingen omtrent de actualiteit van haar voorhouden problemen en de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst (zie sub 2.1.2), alsook op de overige elementen in het administratief dossier, toont verzoekster niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een verwijzing naar de algemene situatie van vrouwen in Gambia volstaat hiertoe evenmin.

Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER,

W. MULS